

სტეფან ჰერტმანსი

მეღაა

კაცი თავის ცოლს სიკვდილს აჩუქებს გამოსამშვიდობებლად
(შაინერ მიულერი, მასალები მედეაზე)

საგრიმიორო. მედეა სავარძელში ზის, დიდი სარკის წინ, სახეზე
თიხის ნილბით. სარკე გაბზარულია. მონოლოგის მსვლელობისას, თიხ-
ის ნილაბი თანდათან იბზარება, იშლება და ძირს ცვივა. მის უკან ჩნ-
დება მეორე ნილაბი.

ცხრამეტი წლისა ვიყავი
დალმართს დაუყუყუვი და დავინახე
სინათლე ზურგიდან სცემდა
გამოქცეული იყო რალაც
სადაც ლტოლვილებს შეყრიან ხოლმე,
იდგა და გარეთ იყურებოდა
სიტყვა უნდა ეთქვა
ჩვენს გასაგონად;
შორი ქვეყნიდან იყო მოსული -
დასავლეთზე ამბად თუ გვსმენოდა
და აი, სიტყვა უნდა ეთქვა
ტყავის შესახებ
თხისა თუ ცხვრის ტყავი
ოქროთი იყო დაყურსული
რაკრაკა ნაკადულში
აფენდა მამაჩემი
ოქრო ბრწყინავდა წყალში
ლურჯი ყვითლად კამკამებდა
ყველა ჰერალდიკაზე საუბრობდა
მამაჩემი კი ოცი წლის ჭაბუკი
ხვეული თმა
ნაცვლად იმისა რომ ძირს ჩამოშლოდა
ზემოთ მიინევდა
და კოშკივით ადგა
ნელა აქნევდა თავს
შუბლს ჭმუხნიდა რადგან
მწარედ კბენდა ცივი წყალი
მაჯებზე
როდესაც ტყავი ოქროს მარცვლებით აიხუნძლა
ქარიან ადგილას გაფინა მამაჩემმა
რომ წყალი ჩამონრეტილიყო
სამი დღის შემდეგ

მზად ვიხილეთ ოქროს საწმისი
 მე მაშინ ბავშვი ვიყავი
 მას შემდეგ თვალითაც აღარ მინახავს
 ვიზრდებოდი და ლეგენდებს ვისმენდი
 ვგრძნობდი უსულო საგნებს
 ჩემი ესმოდათ
 ოღონდ ჯერ თავადვე უნდა მერწმუნა
 ჩემგან ნამზადი მალამოებით
 დაჭრილებს იარებს ვუშუშებდი
 ურწმუნოებს ვკურნავდი ცეცხლით...

...
 სანამ გავიზარდე
 ლეგენდად გადაიქცა საწმისი
 ოქროს ლეგენდად
 ის ნაკადული მდინარედ
 მამაკაცები იქცნენ დევებად
 და ყოველ მოყოლაზე
 ოქროს მარცვლები უფრო მძიმდებოდა
 ლეგენდებით აიხუნძლა საწმისი
 ოქროს ლეგენდებით
 არადა ნანახიც არ გვქონდა
 თითქოს ცას ვხედავდით
 ჩალურჯებულს, ოქროთი ცურვილს
 მფარველ ზეცას
 მძიმედ რომ გვანვა მხრებზე
 გადიოდა ნლები და ოქრო
 იპყრობდა ჩვენს ფიქრებს
 ვით ვერცხლი წარბებში
 მოხუცს, ისე ჩაგვიდგა ოქრო
 თვლებში და ძარღვებში მთელ ერს
 ოქროს ერი
 ჭაობების და უღრანი ტყეების
 პირას ცხოვრობდა
 სადაც გზა ჩირგვებში იკარგება
 თხებს ფუყე ფეხები აქვთ
 წყალს კი
 რკინის სუნი სდის.

მაგრამ, აი, მოვიდა იგი

დალაპარაკი დაგვიწყო
 ცხვრის ტყავზე რომელიც აქამდე
 ჩვენი მოგონებების და ლეგენდების
 ფსკერზე ცხოვრობდა
 ჩემს დანახვაზე ენა დაება
 დაკარგა ძაფი
 საკუთარ სიტყვათა ლაბირინთში
 მე კი ვიდექი
 სირცხვილისგან გახევებული
 მეგონა ჩემს აზრებს კითხულობდა
 შემდეგ გარეთ გაიხედა
 თვალი გავაყოლე მის მზერას
 და დავინახე თოვდა გარეთ
 ის კი წონასწორობას კარგავდა
 ერთი წამით ყველაფერი დაავიწყდა
 და სწორედ იმ წამს ვიგრძენი
 რომ ვეღარ ველეოდი
 მამაკაცს რომელსაც სათქმელი ავიწყდება
 რადგან თოვს
 ცხრამეტი წლისა ვიყავი
 ფართო ცისფერი კაბის ქვეშ
 საცვალი არ მეცვა
 ალბათ ესეც ჩემს თვლებში ამოიკითხა
 და ისევ რომ მოიხედა
 ჩვენი თვლები ერთმანეთს შეხვდა
 სახანძრო მანქანამ ჩაიგუგუნა ქუჩაში
 თვალის გუგები გამიფართოვდა
 განგაშის ხმაზე
 და შეამჩნია მისი სურვილი
 რომ მკლავდა
 მეორე დღეს სხვაგან გავემგზავრე ორი კვირით
 გავუჩინარდი
 ის კი მელოდა
 როცა დავბრუნდი
 ზაფხული გუგუნებდა ქუჩებში
 წერილი მივწერე
 ორიოდ სიტყვით
 „გმადლობ რომ სინათლე ვიხილე“ -

ზღვის პირას დავწერე ეს სიტყვები

ჭუჭყისფერი ქაფი რეცხავდა
 ველოსიპედის ნამტვრევებს და პრეზერვატივებს
 იქვე ღამლამობით
 ქართველ ბიჭებსაც ვუნებოდი
 არცერთი იყო თერთმეტ წელზე დიდი
 მე კი მყოფნიდა
 ის კიბის თავში იჯდა ხოლმე
 ცარიელი სახლის წინ
 და მელოდა
 კარი რომ გამიღო მისი შიშველი
 მკერდი მეცა თვალში
 ქუჩაში ცარცის მტვერი იდგა
 წერილი მივეცი და გავიქეცი
 სამი დღის შემდეგ
 სადღაც კაფეში შევხვდი
 არც კი გამიღიმა
 თან წამიყვანა
 გამთენიისას ყავა დამისხა
 მასთან დავრჩი
 მას კი ხელიც არ უხლია
 არც მაშინ როცა მეორედ შევხვდი
 მთელი ღამე მისი მშვიდად მსუნთქავი
 სხეულის გვერდით ვინეჭი
 მცხელოდა სველი ვიყავი
 მას კი ეძინა
 თენდებოდა როცა გავბედე
 და ვთხოვე რამე ექნა ჩემთვის
 მაგრამ არაფერი მიქნა მხოლოდ
 ხელი მომხვია მხრებზე
 ასე ვინეჭით დაბინდებამდე
 მესამედ რომ ვნახე შავი ჰქონდა თვალები
 მეც ვიცოდი მანაც იცოდა
 ტანსაცმელი გავაძრე და თვალს არ
 ვაშორებდი
 და როცა ზედ მოვაჯექი და ვიგრძენი
 რომ მზად იყო, ხელი ვკარი
 knock knock knockin' on
 heaven's door*

ავისმომასწავებლად ჩაიცინა
 ვიგრძენი როგორ ფეთქავდა
 ჩემს ტვინში ფეთქავდა
 ჩემში იყო ჭიშკარი საიდანაც ჯოჯოხეთი
 მოვა და თავს სამოთხედ გაასაღებს
 და რომ შემიყარა ვიგრძენი
 როგორ ავიდა ყელში
 მატკინა
 მაგრამ მშვიდი იყო
 და ყურადღებიანი
 და მისი მზერა ერთი წამითაც არ მოდუნებულა
 knock knock knockin' on
 heaven's door*
 მასთან დავრჩი
 სრული მარცხი იგემა
 ჩემმა ნაქებმა სიამაყემ
 ჩემი თავი მას მივუძღვენი
 ჩემმა სითხემ დაათრო იგი
 და ჩემმა კოცნამ
 რა ვიცოდი მაშინ
 თუ ორპირის სიმღერას მღეროდა
 და სიყვარულად ასაღებდა
 ჰოდა გაქცევა გადავწყვიტე
 მასთან ერთად
 მამაჩემი განრისხდა გააფთრდა
 დედაჩემი ტანსაცმელს იფლეთდა
 ჩემმა ძმამ აფსირტემ კი მხოლოდ ესა თქვა:
 ხედავ მამაჩემო
 რასაც ეძებდა იმას მიაგნო.

აფსირტეს, ჩემს გონებამძიმე ძმას
 ჩვენთან წამოსვლა შევთავაზე
 მაგრამ გაიცინა და უარი მითხრა.
 დასავლეთისკენ გავემართეთ
 დაფერდებული გორაკები ჩავიარეთ
 და უცნაური ფაცხები
 ჩაშუშული გულ-ღვიძლი ვიგემეთ ძაღლის ხორცის
 სოუსი, ქათმის პროჭი ლიმონით

*(ინგლ.) „კაკ-კუკ სამოთხის კარზე“ — ნანყვეტი ბობ დილანის სიმღერიდან

*გვ. 70, იგივე.

სვიის ყლორტები და ტკბილი ორცხობილა
 ჰელეკეტელის ტყე
 მშვიდად შრიალებდა და იმ დროს ელოდა
 როცა ასწლოვანი თოვლი მოვიდოდა
 როცა ტანს წითლად შევიმოსავდი
 და ტუჩებზეც წითელს წავიცხებდი
 ძველი დოჯის საბარგულზე
 მანანალა იჯდა და ბოზ დილანის
 სიმღერებს კნაოდა
 მისი კანი საცერივით იყო
 დაცხრილული
 მე ვიცინოდი და ვლულულულებდი
 კოკა-კოლა მელვრებოდა, სველდებოდა
 და ქოთდებოდა ყველაფერი
 სადაც კი ვჯდებოდი
 გაზაფხულის ფისუნია
 კიბიდან გორდება და ლოკვას იწყებს
 გამალებული
 კუდის ქვეშ პატარა ადგილი უხურს
 და ციცქნა დაშნას ნატრობს
 ხორციან მყესებიან დაშნას

საბერძნეთამდე ბორანს გავყევით
 ქარი სახეში გვცემდა
 ჰელესპონტი და ძველი ლეგენდები
 სამოგ ზაურო სააგენტოს ლექციები
 და სიბინძურე
 ტუალეტებში ზედ ვაჯდებოდი
 სლუკუნით ვბუქნავდი და გავას ვაქნევდი
 ჭკუიდან გვშლიდა
 საღებავის და შარდის სუნი
 სტრიპტიზს ვუწყობდი აკივლებული
 You can leave your hat on*
 ის არ ათავებდა
 ითმენდა
 მე ზედ ვეკროდი
 და ვლულულულებდი სიყვარულით მთვრალი
 მის მკერდზე მოდებულ ბალანს სრულყოფილი ვუნოდე

რაზეც გაიღიმა და გამიყარა
 ღრმად და მხურვალედ
 ბოლოს ჩავედით პატარა ქალაქში
 სადაც მივხვდი რომ ვერ დავრჩებოდი
 მივხვდი იმასაც
 რომ გასაქცევი აღარსად იყო
 მე დოქი მქონდა წამოღებული
 მამაჩემისა
 დოქი რომელშიც
 მრავალი წელი აგროვა ოქრო
 ვინრო ქუჩებში დავათრევდი დოქს
 ვმღეროდი და აღარაფერი მახსოვდა
 რაღაცას მივარტყი მტვრევის ხმა მომესმა
 მაგრამ დოქი მთელი იყო
 ბზარიც კი არ ჰქონდა
 მაგრამ რაღაც ხომ უნდა გამტყდარიყო
 ამ გაუტეხავ დოქში
 ალბათ ჰაერი შიგ რომ იდგა
 არ ვიცი
 ეს რომ ვუთხარი გაეცინა
 თურმე თებე რომ დაეცა
 ორცხობილასავით დაიფშვნა კედლები

ხელში რომ ავყავდი სადღაც ქრებოდა
 ჩემი ძველი ძალა
 მაგრამ მე მარცხის ცეცხლი მწვავდა
 მარცხის რომელიც კაცს
 თავზე ხელს აგაღებინებს
 და ხრამის პირას გატარებს
 და გრძნობ როგორ გიბერავს ქარი
 ქვეშიდან
 ასეთი გრძნობა მქონდა ღამლამობით
 როცა ის ჩემში იყო
 როცა ბობოქრობდა ჩემი სურვილი
 და მე ვმართავდი და ვმბრძანებლობდი
 როგორც დირიჟორი ცაში
 ასული ძირს დაცემული
 და მომყვებოდა ისიც მდუმარედ
 რომ ათავებდა ბზარს ვატყობდი ხმაში
 იმ კაცის დარად

*(ინგლ.) „რა საჭიროა ქუდის მოხდა“ — ნაწყვეტი ჯო კოკერის სიმღერიდან

ვინც ველარ უძლებს და ხელს ჩაიქნევს
 მე კი მიყვარდა მისი ამგვარი სისუსტე
 ამ დროს იყო ის უძლიერესი
 სიფაქიზეს ხომ მახვილი უნდა
 ამაზე ერთხელაც იქნება პასუხს მომთხოვენ
 არ შეიძლება გიყვარდეს ის
 რაც საკუთარ თავს გამორიცხავს
 მაგრამ რა ფასი აქვს სხვა ყოველივეს
 ვუთხარი მე
 მან გაიცინა, გვერდზე გადამსვა
 და გარეთ გავიდა
 ბაღში ჩამოჯდა მოსაწევად
 მთვარეს ახედა დილის რიჟრაჟში
 გაცრეცილს
 ერთი ამბავი გამახსენდა
 როგორ შეევედრა ქალი თავის ქმარს
 არ მოეკლა მათი ოცნების შვილი
 არ ეთქვა რომ ტყუილია სიცოცხლე
 სულ უფრო ხშირად კამათობდნენ
 იყო ღალატი იყო სასმელი
 და ბოლოს ქმარმა სიძულვილი
 რომ ახრჩობდა როგორც სურვილი
 ველარ მოითმინა და მიაძახა:

შვილი აღარ გამაგონო
 აღარ გამაგონო
 ქალი მოიკუნტა და აქვითინდა
 თითქოს მშობიარის სარეცელზე
 მწოლს ტკივილი გლეჯდა და
 ჩვილს მუცელში უკან ითრევდა
 აი ასე, სიტყვამ მოკლა
 მათი ოცნების შვილი
 ქმარმა ხმა დაითაფლა: არც არასდროს
 გვყოლიაო საყვარელო
 ჰოდა, შვილი
 იგი ვინც ერთ დროს მათ
 წერილებს სწერდა,
 მათი ხელითვე ნაწერ წერილებს,
 გაქრა და გაიფანტა სიბნელესთან ერთად
 და დილაც გათენდა

რა დაუნდობლად წმინდაა პირველი სინათლე
 ასე მოვტეხე მეც იგი
 ლეგენდების მოყოლით
 ვის ემინია მგლის
 მგლისფერი მდედრის

მე მას შვილები გავუჩინე მას ისინი
 საბავშვო ბაღში მიჰყავდა
 და ისევ მოჰყავდა
 ასწავლიდა ლაპარაკს ყირაზე გადასვლას
 ფისის შეკავებას ასწავლიდა ტკივილის ატანას
 თითოთ ლოკავდა მათ წვინტლს
 თითქოს მარწყვი იყო
 ახლადშემოსული
 მისი ბრაზიანი სახე ჰქონდათ
 მის ვაჟებს
 და მისი ძლიერი ასო
 წითლადდაძარღვული ეკიდათ
 ფეხებს შორის როგორც
 ნაჯაფი ხელი
 და ეზრდებოდათ
 ზოგჯერ შიში მიჰყრობდა
 როცა ერთად ისხდნენ
 და თამაშობდნენ აბაზანაში
 უზარმაზარ ლურჯ ბურთს
 ქერში ისროდა
 თვალს აყოლებდა
 როგორ ხაზავდა მრუდს და ეშვებოდა
 მისი უმცროსი ვაჟის ცხვირზე
 კი არ მოწმენდდა
 სახიდანვე ულოკავდა სისხლს
 თავის შვილს
 ცხვირს ულოკავდა
 ნესტოებში ენას უყოფდა
 და თავისივე შვილის სისხლს ხვრეპდა
 ამის შემდეგ კი ჩაკოცნიდა
 და ჩაიხუტებდა
 ისე ძლიერად რომ
 მესმოდა როგორ ჭახჭახებდა ბავშვის ხერხემალი
 მაგრამ ბავშვი იცინოდა

ხელიდან უსხლტებოდა და მამას წვერს უკოცნიდა

ისმის დასარტყამი ინსტრუმენტის ხმა; ლუკ პრევაისის „ანტი-კონე“, I-ლი კომპოზიცია, 5.00 - დასასრული.

შვიდი წელი მშვიდად ვიცხოვრეთ
შვიდჯერ შვიდჯერ შვიდჯერ
შვიდი ღამე ვიცხოვრეთ მშვიდად
და აი, ერთ დღეს სიტყვით წარსდგა
ლოდინით დაღლილ ჯარისკაცთა წინაშე
თოვდა მაშინაც
ბრბოს რამდენიმე ქალი ერია
ქალები ბედის საძებრად გამოსულნი
ქალების ქორო
ქალები ზღვის პირას რომ ისხდნენ იმ დილით
ბობოქარ ტალღებში გალაჯულები
იდგნენ ჯარისკაცთა გვერდით
წელგამართულნი
მაგრამ იყო ერთი ზურგი ამოეზნიქა
თითქოს ნახტომისათვის ემზადებოდა
გარეთ თოვას უმატა
დუმილი ჩამოწვა შიგნით
გარეთ გაიხედა სიტყვაგამწყდარმა
ჩემმა ქმარმა
რომ გამოერკვა თვალით მივეყვი მის მზერას
და დავინახე ის პატარა შავი ტურფა
კატასავით ზურგამოზნექილი პრინცესა
თვალს თვალში რომ უყრიდა
და მან იცოდა და მეც ვიცოდი
შინ გავვარდი
ვეცი და შევმუსრე ფირუზის მძივები
უზოში მდგარი ქანდაკებები
კედლებს ვაფრქვით ჩემი რისხვა
ცივად გავუღიმე შინ მოსულს
ცეცხლი გიზგიზებდა ზურგსუკან
ცეცხლი ფრთებს მასხამდა
და მავსებდა ძალით
ცბიერებით გამბედაობით
ღრმა მწუხარებით გულს რომ აგირევს
მავსებდა მხამით სამაგიეროს

მიზღვის სურვილით
ასე შევედი და განემარტოვდი
იმ ღამეს ჩემს ოთახში
ქარი არხევდა ფარდებს
და ამ ხნის მანძილზე პირველად
მის გარეშე ვუშველე ჩემს თავს
ტურის კივილი ისმოდა შორიდან
არსად ჩანდა მთვარე და არც მშვიდობა
და მეც ღრმად ვიყოფდი ხელს და
ვნყეველიდი ჭრილობას.

მეორე დილას ქარი ქროდა
მზე თვალისმომჭრელად ანათებდა
ყურეში ბერძნული გემი იდგა
ლუზა ჩაეშვა
მეტისმეტად მლაშე იყო ზღვის წყალი
თითები დავიყნოსე
ლელვა ახეთქებდა ზღვის ურჩხულებს
მძლავრად
ჩემს ქმარს მოვკარი თვალი
სანაპიროს მოუყვებოდა
ქვიშაში ისე ჩავწექი
ახლო მოსული ფეხს წამომკრავდა
მაგრამ მხდალმა გეზი იცვალა
და კლდეებისკენ გასწია
მეორე დღეს იყო რომ წავასწარი
იდგა ის გოგო და უმღეროდა
მისთვის ცეკვავდა
მხოლოდ ეს იყო
მაგრამ ჩემთვის ესეც კმაროდა
მასაც ხომ იგივე ამბებს უამბობდა
რასაც მე ერთ დროს
როგორც მორჩილი დამჯერი გოგო
მისგან ვისმენდი
იმეორებდა იდიოტი ისევ იგივეს
რაც ჩემთან ექნა
რომ ბოლოს მასაც ჩემსავით დაუფლებოდა
თავბრუს ახვევდა ყალბი სინმინდით
ფიქრიც კი მზარავს რას უყვებოდა
ცის კარიბჭეებს სისხლის გუბეებს

წყველა ესაა
 რადგან არსებობს ძველი მცნება
 რომელიც ამბობს
 არა განიმეორო
 რაც ერთხელ უკვე მოხდა
 არ არის ვარჯიში ცხოვრება
 ჰოდა დავწყველე განმეორება
 რადგან ვარჯიში
 სასურველი ცხოვრებისთვის რომ
 მოგვამზადებს
 არ არსებობს.
 შინ გავვარდი
 საწმისი ვირტყი სწეულ კანზე
 და ვკანკალებდი ბებერი ბოზივით
 მავთულხლართებს მიღმა
 რომ ხედავს როგორ ხოცავს
 მის შვილებს ფილმის გმირი ხაკისფერფორმაში
 ადამიანი მაშინ ხდება სენტემენტალური
 როცა რაღაც იცის
 ვფიქრობდი მე და შემძაგდა ჩემი
 სული და ხორცი
 რომელსაც უკვე აღარ სურდა
 სისხლი გაეღო.

ჩემი ქმარი კი ეცეკვებოდა
 იმ პატარა ტურფას
 ლექსებს უკითხავდა
 წერილებს სწერდა რომლებსაც მე
 მისგან მალულად ვკითხულობდი
 როგორ არცხვენდა ღმერთებს მოკვდავებს
 როგორ სცხებდა ჩირქს გარდაცვლილებს
 ჩემგან წასულებს
 ერთი რაღაც გავამზადე
 ნაკელი ვტენე ცხვრის ნაწლავში
 თბილი რძე ვასხი
 სანამ არ გაივსო და გაიტენა
 შემდეგ ის გოგო ბანგით დავათვრე
 და ჩემს ოთახში მოვაყვანიე
 წინ გამოვიბი ჩემი ნახელავი
 თავად მეც ხომ იმისგან ვიყავი

თავის დროზე დაჭრილი
 ღრმად შევუყარე
 მოგუსინჯე ყველა ჭრილი და ხვრელი
 ღრმა ძილში მყოფმა გაათავა კიდეც
 მძიმედ ზლაზვნით
 ამაღლებული ადამიანი როგორც იქცევა ხოლმე
 თან იმის სახელს ლულულულებდა
 სანამ სახეში
 მთელი ძალით არ შემოვარტყი
 გამოიღვიძა წივილი მორთო
 მაგრამ მე ხომ ზემოდან ვაჯექ
 გახლებულმა ვხანი და ვხანი
 პირში ვარწყიე
 ყელში მომდგარი ნალველა
 რომ გამოვიღე პირქვე დავაგდე
 და არაფერი დამიკლია რასაც ოდესღაც
 ჩემი ქმარი მიშვრებოდა.

შემდეგ თავადაც შემოვირტყი სახეში ხელი
 და ოთახიდან გავვარდი
 იმავე ღამეს გავიცანი
 კაფანდარა ტყავის ვაჭარი
 არ ვიცი სად იყო ის წვეულება
 მაგრამ სული კი დამიყუჩა
 სასმელმა და ეშმაკის ფხვნილმა
 ის პატარა და სხარტი იყო
 ვეცეკვებოდი და ვგრძნობდი როგორ
 მიზიდავდა მისი ლაჩრული გზნება
 მისი პატარა სხეული
 ხელი მოვკიდე და გარეთ გავათრიე
 ცხვირწინ ავუწიე
 ჩემი ვინრო შავი კაბა
 პატარა და გლუვი ჰქონდა ასოც
 ბავშვსაც ვერ შეაშინებდა
 გავის ტრიალით ისე ვქენი
 გარეთ გამოუსხლტა
 ვეცი და ხელით დავუწყე ზელა
 მაგრამ ის მძიმედ იქცეოდა და ქვითინებდა
 სისხლი სდიოდა იმედგაცრუებულს
 მე კი არ მდიოდა სისხლი

გვერდზე გავიხედე
 სადღაც უსასრულოდ ჩარიგებულ გარაჟებს შორის
 მამლის ყივილი მოგვესმა
 გარაჟში იჯდა მამალი
 ყიოდა და თენდებოდა
 მაშინ დავინახე როგორ ჰგავდა
 ჩემი ახალი საყვარელი
 ჩემს დაკარგულ ძმას აფსირტეს
 გაცეცხლებულმა სილა გავანანი
 მან კი გაათავა და გაიცინა
 კიდეც ერთხელ გავასილაქე
 ვიგრძენი როგორ დამისველა
 შავი კაბის ქვეშ
 ქერაღინღიანი ნორჩი თეძოები
 ასე ვიყავით მრავალი დღე
 სასმელს ვსვამდით და წამალს ვყნოსავდით
 მასთან ყველაფერს ვაკეთებდი
 როგორც მხეცი
 წითელი წვიმის მოლოდინში.
 ამასობაში ჩემი ქმარი
 დაბრმავებული
 იმ პატარა ტურფას ხელში გამომწყვდეული
 დასეირნობდა მასთან ერთად
 ზღვის პირას და ეგონა რომ
 შეიძლებოდა ერთხელ მომხდარის განმეორება
 - „ისინი ცუდად ბულრაობდნენ
 და ამაღლებული გრძნობები ჰქონდათ“ -
 როგორც ეს ძველ სიმღერაშია.

ჩემი ძმა სავსებით მყავდა დაკარგული
 ამ ხნის მანძილზე
 ისევე როგორც
 მეხსიერებას დაკარგავს კაცი
 ანდა ნეკათითს
 სახერხ მანქანაში თუკი ჩაგყვა
 ხელ-ფეხივით მოვიკვეთე ნათესავები
 ჩემი სხეული კი მდინარესავით ბორგავდა.

ბოლოს გადავწყვიტე სახლი დამეცალა
 სანამ ჩემი ქმარი

სიყვარულის მორევში იყო ჩაძირული
 შინ დაებრუნდი ჩემს პატარა ოფლიან
 ხეშეშთმიან საყვარელთან ერთად
 კედრის ხის კარეტაში გამოჭიმული
 ქუჩაში ნაპოვნი ძონძებით რომ გვექონდა შეკრული
 ხალხი ჰუმანიტარულ დახმარებას გვთავაზობდა
 მოლაღატეებს
 მე ვამაყობდი სიღარიბით
 რომელშიც ასე უნებლიეთ ჩავვარდი
 მეფის ბოზად ვიგრძენი თავი
 აი ასე შევაბიჯე
 ჩემი წარსული სიყვარულის სახლში
 სუნთქვა შემეკრა
 როცა ნაცნობი სუნი მეცა
 მომინდა სახეში მიმეფურთხებინა
 ჩემი პატარა საყვარლისთვის
 მაგრამ საჩქაროდ დავითვალე
 ასამდე და საქმეს მივხედე
 უკაცრიელი ოთახები დავიარე და
 კედელს ვამსხვრიე ჭურჭელი და ჭალები
 ზეთით დავიზილე საშო
 არეული სანოლიდან
 ძირს ჩამოვყარე ყველაფერი
 და ჩემს საყვარელს დავუწეე
 ეს ის სარეცელი იყო
 ერთ დროს ჩემს ქმართან რომ
 ვიყოფდი
 ზენარზე ჯერ მსუსხავი კენკრა
 ეკალი და ჭინჭარი მიმოვფანტე
 შემდეგ ვეცი და დავუკბინე ყოველი ძვალი
 რაც მის პატარა სხეულში იყო
 ვინც რბილ ხორცსა კბენს
 სიყვარულის აზრზე არ არის
 ჰოდა მეც ვკბენდი და ფიქრით
 ჩემს მოლაღატე ქმართან ვიყავი
 საყვარელი კი მძიმედ ქშენდა
 ჩემთვის რომ ესია მოვინებინა.

ბევრს ეწეოდა ფერმკრთალი გოგო
 ნერვიულად იმეორებდა

რასაც კი ჩემი ქმარი ასწავლიდა
 ლალატი სანოლს არ ნიშნავს
 ლალატია როცა სხვასაც
 სიტყვასიტყვით ეტყვი იგივეს
 რაც თავის დროზე ერთისთვის გითქვამს
 ყვითელ სიგარეტს ეწეოდა
 კვამლს აბოლებდა ჩემს ქმარს
 გაშტერებულ თვალებში
 გადავწყვიტე შემეხვია ისეთი მაგარი
 თუთუნისა რომ ცხოვრებაში არ ექნებოდა
 გასინჯული და ველარც ვერასდროს გასინჯავდა
 ჰოდა შევუხვით ნესოსის ტყავში
 ქათქათა როგორც პატარძლის კაბა
 თავში ნახშირით შავი
 მტკიცე ვით მყესი აგზნებული
 სიფრიფანა კანქვეშ მოქცეული
 ჯოჯოხეთის სამსალებით გაჟღენთილი
 და შეისუნთქა მანაც ჩემი ოცნებები
 ვერაფერს მიხვდა
 ის სულელი და მიაშიტი
 ყველაფერზე რომ თანახმა იყო
 როცა ჩემმა ქმარმა კოცნა დაუწყო
 იმის ცხვირიდან უკვე შავად ბოლქვავდა
 ჩემი ოცნებები
 დავინახე როგორ აღელდა ჩემი ქმარი
 როცა ნაკელისა და ხრწნის სუნი ეცა
 ჩემს სამალავში სადაც ვიჯექი
 ჟასმინის სურნელი იდგა
 მოტკბო მძაფრი სურნელი
 მინის ფერებში შერეული
 ფერები აღმოსავლეთში განვლილი წლების
 და სწორედ მაშინ
 როცა ჩემმა ქმარმა მისი დაუფლება დააპირა
 გოგონას ცეცხლი მოედო ყელში
 სოფოკლეს სიტყვები ამოიხავლა
 და ძირს დაეცა
 ამის დამნაშავეს შემეყვარდა მგოსნები
 სიცილი მოვრთე ბოლმამორეულმა
 შევჯექი
 ნაკელით ნატენ ჩემს ნახელავზე

და მოვიშორე წუთიერად
 ყველა სიზმარი
 გააფთრებული სიჯიუტით რომ სჯერა
 ხოლმე ადამიანს.

გამარჯვებული მივადექი
 ჩამოვაშორე გონნასული გოგონა
 შემოვაჯექი და ისე ვქენით
 როგორც მხეცები აკეთებენ
 მაგრამ ჩვენს სხეულში გიზგიზებდა
 გონი რომელიც ადამიანს მარტოსულად ქმნის
 ჩვენ ერთი ბედი გვაკავშირებდა
 ველოდი როდის გაათავებდა
 ზურგსუკან ვმალავდი მისი უმცროსი ვაჟის
 თავის ქალას
 ეს თასი შევსვით საყვარელო
 ტკბილი შარბათით გავავსოთ
 ჩემი საშოდან რომ გადმოიღვრება
 და როცა ბოლომდე შემეყრი
 ლამეც დასრულდება
 ერთხელ და სამუდამოდ.

ისევ ჩემში იყო
 თუმცა უკვე მოდუნებული
 როცა თავის შვილებზე ლაპარაკი დავუწყო
 პრეზერვატივი შევთავაზე
 მათი კანისგან რომ მქონდა დამზადებული
 უკანასკნელად დავწვეთ ძვირფასო
 ვუთხარი მე
 და მისი საყვარელი ვაჟის კანი
 შემდრკალ ასოზე წამოვაცვი
 იმავ წამს იაზრა რასაც ვიქმოდი
 თავის დანას სწვდა და ყელში გამომისვა
 წამით ელვასავით ინათა სულში
 გაურკვეველი ბგერა აღმომხდა
 როგორც სიმღერა შეწყვეტილი
 თითიდან წამძვრალი ბეჭედი
 უკანასკნელად ვიგრძენი
 როგორ ჩამეფლო კერტები
 მისი სრულყოფილი მკერდის ბალანში

პირში თითები ვატაკე და
მისი პირის ღრუს თბილი სისველე იყო
ჩემი უკანასკნელი შეგრძნება.

ზაფხულის სალამო იყო
მერცხლები წრეს ურტყამდნენ
გამოქვაბულს სადაც ოდესღაც
ჩემი ძმა მოკვდა
ძირს ხოჭოები დარბოდნენ
და ნეხვის ბუხები დაბზუოდნენ
დროდადრო დაეცემოდნენ ლურჯს
მსუქანს
დიდთვალასა და ფრთაფირუსს
მალლა აჰქონდათ ჰაერში
და ხარბად სანსლავდნენ
როგორც ღმერთები ადამიანს
მე ჰელესპონტი მესიზმრებოდა
ბერძნების ხიდი
ჩვენი ქუჩის კაფე და მისი
ბარმენის — „თავიანთი მუსაკა თავზეც დაუსხამთ“
და როცა სისხლი ამოვარწყიე
დავინახე მისი თმა
ოქროთი იყო დაყურსული
ალბათ ვიღაცამ ჩააყოფინა თავი
რაკრაკა ნაკადულში
ოქროს თავი
ჩემს წინაპართა ნაკადულში
რის გამოც მე ჩემი ქვეყანა დავტოვე
ახლა კი ვკვდებოდი
და თან ვათავებდი
და როცა ბოლო წუთს გული
მოუღბა ჩემზე ვუთხარი:
ყური დამიგდე საყვარელო
სულ ერთი წამით
მინდა ამის თქმა მოვასწრო
არავითარი შვილი არ გვყოლია
გარდა იმისა რომელიც იყო
ჩვენს სიტყვებში ჩვენს ოცნებაში
ახლა შორსაა ჩვენი ძვირფასი მოგონებები
აჩრდილივით გაქრა და გაჰყვა

იმ სინათლეს
ოდესღაც ჩვენს თვალებში რომ კრთოდა.

დასარტყამი ინსტრუმენტის ხმა სულ უფრო მძაფრდება.

გაფითრდა და აქვითინდა
რა ჩაიდინე, მიმეორებდა
მე კი მივუგე: ჩემო ანგელოზო
ძალა მოიკრიბე და იგრძენი
როგორ შემოვალ შენს სხეულში
მე ახლა სიტყვით ვკლავ
მას რაც ჩვენი იყო
დაივინყე ყოველივე
მხოლოდ მე და შენ ვართ
მხოლოდ ეს დილა ეს სინათლე
სინათლე რომელიც უბედურების შემდეგ ჩნდება
როცა ლექვები
დედის ლორწოში გახვეული
ლოკვას ინყებენ
Who's afraid of wolves'n words*
ვლაპარაკობდი და ჩემი სიტყვები
მის ვაჟებს კლავდა
ისე გმირავდა როგორც ხმალი
და რადგან ცოდვაა გამეორება
ვიმეორებდი:
ჩვენ არ გვყოლია ვაჟი ძვირფასო
არასოდეს გვყოლია
ის კი ისევ მევედრებოდა
ენა გადმოვგდო
როგორც ღვიძლი გასიებული
ეს ალბათ მისი სწეული სული იყო
მოთქმა-ვედრება მოღვენთავდა მისი პირიდან
ლურჯად და წითლად
როგორც დამპალი ჭიპლარი
თითქოს ხსენივით მოჰყვებოდა მის სინანულს
შიშს და ყველაფერს

*(ინგლ.) „ვის ეშინია მგლების და სიტყვების“ — მინიშნება ამერიკელი დრამა-ტურგის ედვარდ ოლბის პიესაზე — „ვის ეშინია ვირჯინია ვულფის“, რომელ-იც თავის მხრივ, მგლისა და სამი გოჭის ზღაპართან ინვესს ასოცირებას: „ვის ეშინია დიდი, ცუდი მგლის?“

რასაც კი კაცის კუჭი ინელებს
 და ბოლოს ისიც დავინახე
 როგორ ათავებდა
 და თან არ უნდოდა
 ძალღივით აყმუვლდა
 ტუჩმოკუმული პირით ქარისკენ
 სისხლი სდიოდა ნიკაპიდან
 ღრმად გავუყარე ცხვრის ნაწლავი
 ჩემი გულდასმით გატენილი
 ძვირფასი ნაწლავი
 ოჰ რა ნაწლავი სისხლითა და ჩირქითსავსე
 და მშვიდობა იყო ჩემდა
 და მშვიდობა იყო ჩემში
 და სული მძვრებოდა და თან ვიძახდი
 როგორც ოპერაში:
 მინდა ვიმღერო სიკვდილამდე და იმის იქითაც
 და მე მძულდა ის და კიდევ ერთხელ გავათავე
 კრუნჩხვა დამენყო
 იქ სადაც მისი ასო მედო
 ვიკლაკნებოდი და ვმღეროდი
 ჩემი კუნთებია ჩემო ძვირფასო
 არ შეგეშინდეს
 უკანასკნელად მოგიკრუნჩხავ
 ამ ჩემს დაქანცულ სიყვარულის ბაგეთ
 წამიერად მისგან ვაჟიც ვისურვე
 მაგრამ არ მითქვამს
 ველარაფერს ვხედავდი
 მხოლოდ წითელ წვიმას და მოგონებას
 გარაჟები მამლის ყივილი
 მანქანის ზეთის და მუავეზე
 მუავე ღვინის სუნი
 და გათენება
 და მგონი კიდევ გავათავე
 მაგრამ ველარაფერს ვიხსენებ
 დავბრმავდი და სისხლის გემოს ვგრძნობ.

*დგება. ხელის ცეცებით მიდის. დასარტყამი ინსტრუმენტის ხმა
 სულ უფრო ძლიერდება გამაყრუებლად.*

ფარდა